BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIAȚIUNEA" SIBIU

Anul al 57-lea
10 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 260 Sâmbătă 21 Septembrie 1940
10 Pagini P IIII

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE IN ȚARĂ pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

ȚARA FORMELOR

Instauratorii și profitorii vechiului regim au excelat printr'o totală necunoaștere a sufletului poporului român, căruia au căutat să-i impue un stil de viață și metode de guvernare cu totul protivnice înclinărilor, deprinderilor și sentimentelor lui intime. Popor de țărani — sau, mai exact: cu bază curat țărănească — poporul român a fugit totdeauna de pompă și ostentație, preferind formele vieții simple și curate, aproape patriarhale. Trăind din muncă aspră, el nu știe ce e risipa și disprețuește pe cei cari se împăunează cu strae și cu aere ce nu sunt de măsura lor. Fanfaronii n'au trecere nici de două parale în ochii lui și spiritul lui satiric știe totdeauna să expue râsului și batjocurii obștești ifosele grandomanilor.

E ușor, deci, de înțeles, ce răsunet desaprobator au avut în sufletul obștei românești toate încercările din ultimii zece ani de a se imprima vieții și instituțiilor noastre un stil și forme de o pretențiozitate ce nu cadrau de fel nici cu sensibilitatea românească, nici cu legile bunului simț general.

Beția de pompă și ostentație se observa în graba cu care se creiau rangurile și funcțiunile cu titluri din cele mai pompoase pentru curteni și ocoliți și cu care se năsoceau cele mai țipătoare decorațiuni și distincții, pajuri și insigne, de ai fi putut crede că România a monopolizat geniile și capacitățile lumii întregi și că nu mai poate prididi onorîndu-le și răsplătindu-le.

Aceeași concepție megalomană ne-a împins la sistemul dărâmărilor apocaliptice din jurul palatului, la construcții arătoase și costisitoare, de gări speciale, parcuri de vânătoare, grajduri, cum și la ridicarea legațiilor din Paris, Varșovia, Belgrad și Atena la rangul de ambasade.

Am părăsit, deci, înfățișările modeste și cuminți ale portului și deprinderilor noastre, ca să ne dăm aere de mare putere, de stat imperial, fără să reflectăm la ridicolul la care ne expun aceste forme seci ale fanfaronadei și la risipa criminală ce se făcea cu banul greu muncit al unei țări cu atâtea nevoi strigătoare la cer, ce se cereau acoperite.

Am păcătuit că am tolerat atâta timp sarabanda și nu ne rămâne decât să mulțumim Cerului că ne-a trimis, în fine, un român verde și de curaj în capul trebilor țării, care, cu o simplă semnătură pe niște decrete, a înlăturat tot păianjenișul formelor al rangurilor și grangurilor, care ne-au dus țara la secătuire morală și materială.

CONSILIUL DE MINIȘTRI DE MIERCURI

COMUNICAT

Un consiliu de miniștri, prezidat de d. general Antonescu, a avut loc Miercuri seara între orele 17,30—21,30.

D. general Antonescu a dat directive d-lor miniștri.

S'au luat în discuțiune problemele mari ale fiecărui Departament și măsurile urgente impuse de situația actuală a țării.

Limba noastră

VASILE ALECSANDRI

In sfârșit, ne-am adus aminte de Vasile Alecsandri.

Ca fiul rătăcit care își lasă casa, părinții, frații, pornește în lume, se înstrăinează, cunoaște ce e lipsa, umilința, durerea, și după ce se dă cu capul de jos, de sus, și de toți pereții, se întoarce pocăit la ai lui, așa ne întoarcem noi, în vremile acestea grele, la căldura mângâietoare a căminului, la părinții noștri sufletești.

Vasile Alecsandri, pe care nepăsarea noastră îl dăduse aproape uitării, e pomenit azi cu laudă dela un capăt la altul al țării.

Cine a fost Alecsandri, ce simțire a avut, ce a scris?

„Inchipuește-ți, spune Odobescu, că *literatura română de astăzi e reprezentată printr'o noapte adâncă*... In acea noapte lucesc pe cer stele, cari mai mari, cari mai mici, unele adunate mai multe la un loc, altele risipite, unele cu scântei vii, altele cu rază domoală... In acele stele semănate pre întinderea țăriei întunecoase, eu văd toate poesiile și toate scrierile lui Alecsandri, grupate aci în vesele *Doine*, acolo în tânguioase *Lăcrămioare*; mai dincoace în *Suvenire*, culese și răschirate pretutindeni; apoi în *Mărgăritărele* vioaie, printre cari răsar și adevărați luceferi; și iarăși în *Pasteluri* grațioase, în *Legende*, vechi și noi, lucind cu vii lumine, și în fine în cânturile *Ostașilor noștri*, scăldând mai cu osebire în razele lor învietoare, pământul vitejesc al României".

Care e însemnătatea acestei opere a lui Vasile Alecsandri?

Maiorescu deslușește:

„In Alecsandri vibrează toată inima, toată mișcarea compatrioților săi, câtă s'a putut întrupa într'o formă poetică, în starea relativă a poporului nostru de astăzi. *Farmecul limbii române* în poesia populară, *el* ni l-a deschis. Iubirea omenească și dorul de patrie în limitele celor mai mulți dintre noi, *el* le-a întrupat. Frumusețea proprie a pământului nostru natal, *el* a descris-o... Când a fost chemat poporul să-și jertfească viața în războiul din urmă (războiul din 1877—78), *el* singur a încălzit ostașii noștri cu raza poesiei.

„In ce stă valoarea... lui Alecsandri? In această *totalitate* a acțiunei sale literare".

S'au încercat unii, dintr'o pricină sau alta — dar mai ales din pricină că *„ziua de azi nu prieste eroismului"*, — ne-a fost dat chiar să citim că *„se PERVERTEȘTE sufletul cititorilor cu poezia patriotică"*—s'au încercat unii să întunece opera și faima acestui „rege al poesiei", ce din frunze îți doinește, ce cu fluerul îți zice, ce cu basmul povestește....", ce „desteaptă'n sânul nostru dorul țării cei străbune", ce „evoacă 'n dulci icoane a istoriei minune, vremea lui Ștefan cel Mare, zimbru sombru și regal".

Nimeni nu dă cu pietre în copacul fără rod. Ovidiu plânge soarta chinuită a nucului: „Sărman nuc, sădit la marginea drumului, sunt, cu toată nevinovăția mea, lovit de trecători cu pietre... Fructele mele, când sunt coapte, de cum dau să-și deschidă învelișul, începe și prăjina ucigașe să lucreze. Atunci ea dă fără milă ca și cum ar fi prea puțin pentru mine numai loviturile pietrelor..." (Ovidiu: *Nux*).

S'au aruncat pietre, s'a lovit „prăjina ucigașe" și în opera lui Alecsandri. S'a căutat „...Nu lumina Ce în lume-ai revărsat-o, ci păcatele și vina, Oboseala, slăbiciunea, toate relele... legate de o mână de pământ...".

Tuturor acelora cari s'au năpustit asupra lui, le răspunde, în versuri, însuși poetul *(Unor critici)*:

„...Voi care vă dați truda de-a șterge de pe lume Tot lucrul de-o viață întreagă și-al meu nume, De ce atâta răvnă s'atâtea opintiri...? Poetul care cântă natura 'n înflorire, Simțirea o...eneească, a patriei mărire, Chiar slab să-i fie glasul, e demn de-a fi hulit?... Și oare se cuvine, și oare-i cu dreptate De-a se schimba în crime a sale mici păcate? O! critici buni de fașă, poeți în șapte luni, Vulturul nu se mișcă de-un țipăt de lăstuni... Iar voi, care asupră-mi săgeți ascite trageți, Cântați dacă se poate, fiți buni și nu mai rageți!"

Se trudesc unii, și astăzi, să dărâme opera poetului, care a cântat frumusețile și mărirea patriei

...Măgulit e fiecare
Că n'ai fost mai mult ca dânsul.

Se trudesc și astăzi unii „să șteargă de pe lume" numele lui Alecsandri, despre care Dimitrie Sturdza, trimisul Academiei, spunea acum cincizeci de ani, la înmormântarea poetului:

„El a fost unul din fruntașii acelei generațiuni, care veșnic va sta exemplu de cugetări și de fapte, de desinteresare și de devotament, de curagiu și de modestie, de simțimânt de datorie și de neobosită voință".

Se trudesc. Trudă zadarnică. Ei nu știu că „gloria e mai trainică decât defăimarea: cu cât vrei s'o întuneci, cu atât ea strălucește mai mult".

T. PISANI

PENTRU JUDECATA OPINIEI PUBLICE

A DOUA SCRISOARE A D-LUI GENERAL ION ANTONESCU

In continuarea documentelor pe care d. general Antonescu a hotărît să le dea la lumină pentru judecata opiniei românești, publicăm azi un alt document, scrisoarea d-lui general Antonescu din 8 Decembrie 1934.

8 Decembrie 1934
București

Domnule Prim-Ministru,

Urmare la scrisoarea din 7.XII a. c.

In ședința Consiliului Superior care a avut loc eri 7.XII. a. c. Domnul Ministru al Apărării Naționale, făcând un expozeu al realizărilor, printre altele a arătat că au sosit în țară 3.500 puști mitraliere și că „peste două luni vom avea 9.000".

Cum veneam dela Praga și deci cunoșteam situația fiindcă mi-o arătase Președintele Comisiunii noastre de recepție Colonelul Dobre — vezi anexa No. 1 — și chiar Directorul Technic al Uzinelor Zbrojowka mi-am permis, aveam chiar datoria să o fac, să intervîn spunând textual: „Imi dați voe Domnule Ministru, vin de acolo, s'a schimbat situația. Este posibil ca armele să ne sosească mult mai târziu și în mult mai mică cantitate fiindcă printre alte cauze de întârziere Colonelul Dobre a respins oțelul fiind de altă calitate decât aceea prevăzută în caetul de sarcini și din care erau făcute cele 3.500 puști mitraliere deja primite. Iar Directorul Technic al Uzinelor mi-a spus că a arătat Generalului Tănăsescu că condițiile caetului de sarcini sunt prea grele, la care am răspuns că aceleași condițiuni au fost respectate la prima fabricare și că ele au fost acceptate de fabrică".

„Am adăugat că în tot cazul rezolvarea incidentului privește pe Generalul Tănăsescu, pe mine interesându-mă numai ca puștile mitraliere să sosească la timpul prescris în țară"

Colonelul Dobre mi-a arătat că din cauza petelor depe tuburile de alamă, a respins și cartușele. In consecință este posibil că nici ele nu vor sosi la timpul stabilit."

I-am răspuns și am făcut atent pe Director că „nu avem ce face cu puști fără cartușe".

Directorul m'a asigurat că „această problemă o va rezolva ușor".

La această intervenire a mea mi s'a răspuns de d. Ministru al Apărării Naționale pe un ton brutal că „este o PROSTIE, Colonelul Dobre NU ȘTIE CE SPUNE, fiindcă Uzinele Poldi sunt de reputație mondială și este UN LUCRU ELEMENTAR că o astfel de uzină nu poate schimba calitatea oțelurilor dela zi la zi, că puștile mitraliere vor sosi în țară la timp și că ar fi bine să nu se mai AMESTECE NIMENI în ceeace nu-l privește și NU SE PRICEPE".

. . . . . .

Domnia Sa are desul obiceiu de a trata pe Șeful de Stat Major al Armatei, care este un General care și-a făcut numai datoria și n'a abuzat NICIODATA, CU NIMIC, în nici o situație, în termeni în care în altă armată nu se poate vorbi fără a fi tras la răspundere nici dela general la soldat.

Pentru a se vedea patima pe care o pune față de mine cât și mentalitatea pe care o are în privința rolului unui Șef de Stat Major General al Armatei care, după toate legile, EL MAI MULT CA ORI CARE ALTUL, este făcut responsabil de pregătirea de război în care este surprinsă o armată în caz de dezastru, anexez raportul care a provocat eșirea la care mă refer în această parte a acestui raport.—Anexa No. 2.

DESIGUR CA CLICA PROFITOARE ȘI VEROASA CARE S'A INSCAUNAT IN TOATE ȘI PESTE TOT IN ACEASTA NENOROCITA ȚARA A INCERCAT SI VA INCERCA ȘI CU ACEASTA OCAZIE, PRIN ȘOAPTE ȘOPTITE ȘI REPETATE LA URECHI BINE ALESE SA ARATE, INVENTAND, CA EU SUNT VINOVATUL. Pe aceștia îi invit să iasă la iveală, să concretizeze acuzațiile și mă fac forte să le răspund cu documente și fapte la fiecare din ei și pentru fiecare faptă incriminată a mea de orice natură ar fi ea.

IN PLUS VOI VENI LA TIMP CU FAPTE CONCRETE ARATAND CARE A FOST, DIN PRIMA ZI A VENIREI MELE IN CAPUL ACESTEI INSTITUȚII, ATITUDINEA GENERALILOR UICA ȘI GLATZ LA CARE S'A ASOCIAT ȘI ALȚII MAI MICI ȘI MAI BINE ASCUNȘI DUPA SERTARE.

Țineam, Domnule Prim Ministru să vă raportez această chestiune pentrucă numai fortat de Domnia Voastră am rămas la post și numai în urma asigurărilor ce mi-ați dat că „Domnia Voastră și tot Guvernul nu veți îngădui ca Generalul Angelescu să mă împiedice în opera de îndreptare a Armatei" și că acest Domn General va trebui „numai să execute".

In această ultimă ordine de idei este necesar să vă subliniez că, fără să vadă nimic din ceeace ați văzut că s'a lucrat la Marele Stat Major timp de șapte luni, fără să cunoască nici situația de fapt a Armatei concretizată de mine în schițele și graficele pe care le-ați văzut, fără să cunoască nici proectele decât din ce a auzit șoptindu-i-se la ureche m'a chemat și mi-a spus, plimbându-se agitat prin cameră și pe un ton pe care l-au cunoscut mulți că „nu acceptă din ce am lucrat decât ceeace-i convine, căci dânsul este responsabil după Constituție și în special că nu acceptă să discute decât anumite legi făcute de mine fiindcă restul îl privește".

I-am răspuns:

— „Intâi este prematur să vă montați și să refuzați ceeace nu cunoașteți fiindcă se poate întâmpla ca ceeace se propune să fie în vederile principiilor Domniei Voastre",

— „AL DOILEA însărcinarea mea, dată de Majestatea Sa Regele, este de a reorganiza Armata și de a îmbunătăți instrucția ei. In consecință aceasta reclamă o totală îmbrățișare a legislației Armatei fiindcă totul se înlănțuește",

—„AL TREILEA, DOMNIA VOASTRA SUNTEȚI RESPONSABIL IN FAȚA CONSTITUȚIEI IAR EU IN FAȚA NAȚIUNII IN CAZ DE DEZASTRU. DECI NU MA POT DUCE LA RAZBOI CU O ORGANIZARE PE CARE NU O IMPARTAȘESC ȘI CU O PREGATIRE PE CARE ALȚII AU PREZIDAT-O SAU STANJENIT-O".

Este bine înțeles inutil să vă mai spun și restul.

Din ce arăt mai sus se vede și mentalitatea și procedeul și invidia și răutatea și lupta pe care o am de dus pentru a obține îmbunătățirea Armatei, luptă care cere timp, enervare și epuizare de care nu mă sperii dar pe care le găsesc inutile fiindcă lăsat singur în luptă cu o astfel de mentalitate și dezarmat de mulțimea galoanelor care nu permit replică, opera va eși fatalmente ciuntită.

ORI NU MAI ESTE TIMP DE PIERDUT. HALUL ARMATEI SE CUNOAȘTE. CINE A ADUS-O AICI SE ȘTIE DE ASEMENEA.

EVENIMENTELE NE PRESEAZA.

Răspunzători în fața istoriei nu au fost niciodată Miniștrii și Consiliile Superioare și Technice care, la adăpostul formulelor, i-au împiedicat direct sau indirect să lucreze sau le-a ciuntit opera prin acțiuni zilnice și prin forța galonului și a vechimei.

RASPUNZATORI IN TOATE TIMPURILE ȘI IN TOATE ȚARILE, AU FOST FACUȚI ȘI AU RAMAS INFERAȚI SAU GLORIFICAȚI IN PAGINILE ISTORIEI CAPII OȘTIREI ȘI IN SPECIAL ȘEFII LOR DE STAT MAJOR.

(Continuare in pag. 2-a)

IN JURUL VIZITEI

D-LUI VON RIBBENTROP LA ROMA

CE SE SPUNE LA BERLIN

PRIN TELEFON DELA CORESPONDENTUL NOSTRU PARTICULAR

Berlin, 18. — **Vizita d-lui Ribbentrop la Roma, n'a fost pregătită de mai mult timp, după cum spun cercurile competinte, ci corespunde unei hotăriri de ultimă oră. Faptul acesta reese din aceea că cercurile germane precum și cele observatoare neutre de aci consideră plecarea d-lui Ribbentrop ca unul din obișnuitele schimburi de vederi care se produc din timp în timp între oamenii politici ai Axei.**

La Wilhelmstrasse, se spune că au intervenit acum, desigur pe fronturile de luptă, suficiente momente noui care să îndreptățească o luare de contact între conducătorii politicii externe a Italiei și Germaniei.

Trebue deasemenea relevat faptul că se caută desigur să se dea acum Angliei o nouă lovitură în părțile în care ea s'ar resimți cât mai mult. S'ar putea prea bine ca această lovitură să fie îndreptată spre Orientul apropiat, ceeace face ca cercurile politice externe de aci să admită posibilitatea punerii bazelor unui asemenea plan în cursul convorbirilor dela Roma.

Atenția cercurilor politice este atrasă însă și de faptul că d. Ribbentrop pleacă la Roma imediat după ce ministrul de interne al Spaniei a părăsit capitala Reichului și după ce s'a dovedit că d. Serrano Suner a fost la Berlin în calitate de reprezentant oficial al generalului Franco. Cercurile politice germane cred în această privință că o eventuală intrare a Spaniei în război ar însemna în primul rând un succes moral pentru puterile Axei, prin aceea că un alt stat ar intra în tabăra opusă Angliei. S'ar putea, așa dar, să se discute la Roma modalitatea intrării Spaniei în război și anume sub forma unei alianțe militare cu puterile Axei sau sub orice altă formă.

Tot în legătură cu convorbirile dela Roma, se discută aci și chestiunea stabilirii „nouei ordine a Europei", urmărită de puterile Axei. In ce privește Spania, se spune în această privință că nu se poate preciza dacă ar fi vorba de revendicările acesteia asupra Gibraltarului sau de acelea în legătură cu Marocul francez.

Dacă cu toate aceste presupuneri atacul împotriva Angliei și ofensiva din Egipt sunt puse pe primul plan al obiectivelor vizitei d-lui Ribbentrop, nu trebue trecut cu vederea în această privință un articol apărut în oficiosul „Volkischer Beobachter".

In acest articol se desmint între altele, speranțele ce s'au pus la un moment dat în așa zisul război al nervilor, despre care se credea că va duce la demoralizarea poporului englez, spunându-se între altele: „Știm foarte bine că englezul nu e laș, că e crescut spre a fi dur și că ține foarte mult la patria sa".

Mai departe ziarul spune că englezii vor continua să lupte atâta timp cât nu vor pierde credința într'o minune care ar provoca victoria lor.

Faptul că asemenea păreri sunt expuse de un ziar de însemnătatea lui „Volkischer Beobachter", tocmai în momentul când ministrul de externe al Germaniei pleacă la Roma, fac să se tragă concluzia că el se duce în capitala Italiei spre a examina situația în amănunt și să pună bazele unui atac hotărîtor împotriva insulei britanice și împotriva Egiptului, unde Anglia este cât se poate de vulnerabilă.

CE SPUN CERCURILE DIN ROMA

Roma, 18. — **Știrea despre vizita d-lui von Ribbentrop la Roma, dată de ziarele romane de seară, a fost primită aci cu mare interes. Este ușor de închipuit că ea a stârnit comentarii și supoziții numeroase, mai cu seamă în cercurile diplomatice și gazetărești streine. Aceste cercuri scot în evidență cât de simpatic este faptul că ministrul de externe al Reichului face această vizită în momentul în care Serano Sunner este la Berlin. Acest lucru a dat naștere supoziției că intrevederile italo-germane dela Roma sunt în raport cu unele evenimente importante, la cari va lua parte și Spania. Se vorbește de un acord italo-germano-spaniol și de o apropiată nebeligeranță din partea Spaniei care, după cum se știe are revendicări față de Anglia. Se mai spune că este foarte probabil primirea lui Serano Sunner la Roma. Toate acestea sunt însă supoziții și sunt date cu titlu de cronică. Cercurile italiene se păstrează în rezervă, limitându-se a spune că vizita d-lui von Ribbentrop face parte din contactele normale și periodice sau că este privită ca reintoarcerea vizitei d-lui Ciano la Berlin. D-lui von Ribbentrop i se va face o primire cordială la gară, fiind și contele Ciano de față.**

NOUL DIRECTOR GENERAL AL SIGURANȚEI STATULUI

D. Colonel Cameniță, demisionând din postul de Director General al Poliției, în locul Domniei Sale a fost numit pe ziua de 18 Septembrie 1940, d. Al. Ghika.

NUMIREA UNUI SUBSECRETAR DE STAT PE LÂNGĂ PREȘEDINȚIE, PENTRU PRESĂ ȘI PROPAGANDĂ

D. Alexandru Constant, avocat, a fost numit subsecretar de stat pe lângă Președinția Consiliului de miniștri, pentru presă și propagandă.

LONDRA SUB BOMBARDAMENT

Cartierul parlamentar din Londra; palatul Westminster (mijloc), gara Waterloo (dreapta sus) cari au fost bombardate de avioanele germane

ISTORIA UNEI FRONTIERE

de R. SEIȘANU

RESTABILIREA ADEVĂRULUI ISTORIC

Acum, când corpul mutilat al României sângerează, când peste patru milioane de frați au rămas sub dominațiuni străine pe pământul lor strămoșesc, iar în Transilvania ocupată vremelnic de trupele regulate și gărzile neregulate maghiare, s'au organizat în unele părți „vânători" de „valahi" sub ochiul protector al autorităților de curând instalate și în numele culturii arpadiane, unii încearcă să facă procesul conducătorilor politici din trecut în legătură cu pierderea Dobrogei de sud și cu fixarea nouii frontiere româno-bulgară.

Nu-i vorba de conducătorii politici, sau apolitici de eri, cari, nesocotind imperativele naționale, au lăsat țara fără apărare și a treia parte din teritoriul ei au cedat-o vecinilor, ci de bărbații de stat patrioți din trecut, cari au contribuit la mărirea României și la înfăptuirea unității neamului nostru.

Azi, unii condamnă acțiunea ministerului Maiorescu-Take Ionescu, prin care s'ar fi urmărit o creștere de teritoriu, care să întărească dominația celor ce se aflau atunci la cârmă.

Care este adevărul istoric?

De fapt s'a urmărit în 1913, prin politica guvernului Maiorescu-Take Ionescu, aprobată și susținută de națiunea română și de regele Carol I, creearea unei zone de siguranță la sudul Dobrogei, atunci când Bulgaria urmărea expansiuni teritoriale, atât la sud și sud-vest, spre strâmtori, marea Egee și marea Adriatică, cât și spre Nord, până la gurile Dunării.

Nu este un secret pentru nimeni, că Bulgaria a urmărit, prin politica sa din ultimele decenii, anexarea Dobrogei românești; iar în 1912-1913, odată echilibrul balcanic rupt, s'a pus pentru România problema asigurării frontierei sale dela sudul Dobrogei, prin obținerea unei zone de siguranță.

România nu s'a împotrivit în 1912-1913 ca Bulgaria să-și realizeze aspirațiile sale naționale în Balcani, când ea însăși urmărea să realizeze aspirațiile sale naționale dincolo de Carpați; dar nici n'a putut, odată echilibrul grav zdruncinat în Orientul balcanic, să lase Dobrogea în nesiguranță, când erau cunoscute proectele de expansiune ale statului vecin și spre gurile Dunării.

Nu numai atât, când au isbucnit neînțelegerile între aliații balcanici, România a trebuit să intervină peste Dunăre cu armata sa, spre a pacifica și stabili o nouă ordine, impusă atât de interesele sale proprii, cât și de interesele europene.

Iată ce a spus și Take Ionescu în cuvântarea rostită în Cameră la 16 Decembrie 1915, în legătură cu acțiunea diplomatică și militară a României din 1913:

„....când la 1913 a venit momentul în care am fost siliți să intrăm în război, am făcut tot ceeace mi-a stat în putință — și în privința aceasta istoria mă va judeca dacă am făcut tot sau nu — ca să se înfăptuiască atunci guvernul național. Il vroiam cu credință, nu că vom face în Bulgaria numai o manevră militară, dar că vom face în Bulgaria un război, căci noi am trecut Dunărea în credință, că fără trecerea noastră Bulgaria ar fi strivit pe greci și pe sârbi. Și dacă ne era posibilă vecinătatea unei Bulgarii mari și puternice, ne era imposibilă vecinătatea unei Bulgarii, care ar fi bătut pe rând pe turci, pe greci și pe sârbi și prin urmare fatal era să ne fie și nouă ostilă, să caute și în contra noastră laurii victoriei".

Acesta e adevărul istoric.

A prezinta astăzi acțiunea conducătorilor României din 1913, drept acțiunea unor politicieni de rând, cari au urmărit o creștere teritorială a țării, numai cu scopul de a domina ei și partidul lor la cârma statului și a considera azi cedarea Dobrogei de sud, Bulgariei, drept „lichidarea unei alte părți din moștenirea vechilor partide românești", înseamnă o deformare a adevărul istoric și o lipsă de respect față de memoria acelor bărbați politici din trecut, cari au contribuit, prin patriotismul lor luminat și acțiunea lor națională, la mărirea și înălțarea României de eri.

DESMINȚIREA UNOR SVONURI LANSATE DE POSTURILE DE RADIO AMERICANE

COMUNICAT
18 SEPTEMBRIE 1940

Subsecretariatul de Stat al aerului și marinei comunică:

Posturile de radio americane lansează svonul că, unități aeriene germane ar fi sosit în România și că technicienii germani ar fi preluat conducerea fabricilor de avioane.

Știrea fiind pe deantregul inventată de cercuri interesate, după cum poate oricine controla, se dă cea mai categorică desmințire.

SCHIMBAREA LEGILOR

de RADU D. ROSETTI

Am încercat să public acest articol de trei ori, sub trei guverne. Cu toate că, după cum se va vedea, în calitatea mea de fost Decan al Baroului de Ilfov, făceam observații drepte și obiective, asupra punerii în aplicare a unor legiuiri noui, Cenzura l-a oprit.

Scârbit, am stat deoparte, și n'am mai pus mâna pe condei decât arar, în chestii literare.

Vremurile schimbându-se, citind acum în ziare directivele date de d. general Antonescu, noului Ministru al Justiției, cred momentul nimerit să încerc iarăși ca rândurile mele să vadă lumina tiparului.

„Citatul latin *Nemo censetur ignorare legem* e pe buzele tutulor: fiecare cetățean e dator să cunoască legile țării lui.

Asupra acestui comandament mi-aduc aminte de o pagină ilustrată dintr'un ziar umoristic, mai elocventă decât toate comentariile.

Era înfățișat acolo un tânăr imberb care intra într'o Bibliotecă a Statului, cu hotărîrea să cunoască toate legile țării lui.

Și desenatorul îl arăta înalt și voinic, condus de un custode într'o cameră enormă, cu pereții plini de cărți, din podea până 'n tavan: legile țării lui.

Il caricaturiza artistul, cum îl vedea după un an de citire neîntreruptă, după zece ani, cu mustățile crescute; după douăzeci, cu cioc; după cinci-zeci, mereu la pupitrul Bibliotecii, cu barbă sură; după șaptezeci și cinci, studios încăpățânat,

(Continuare in pag. 2-a)